HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.



**לף ימים הראויין לספירת סתירת וכה.** בימי[ב] זיבה לעולם היא טהורה עד שתשפה שהרי כל ימיה ראויין לכך שאם תפסוק שפה ותראה סותרת הכל ומנלמו הימים הצמין ראויין לספירה והא דתניא [לעיל לו:] בימי נדה נדה היכא דמתחיל קודי מימי נדה מצי מתחיל בימי זיבה כל מה שירצה הקודי טהורה: [ה] **ועוד ארבעים וחמשים יום.** קס"ל לגמרי מטהר לה ר"מ מזוב ומנדות: **בימי נדה נדה.** וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה שלא תצא להתעכב בקרבן ולספירת נקיים לארבעים וחמשים יום ומיהו בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוב ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי שלמי ז' ימי נדות ומטו ימי זוב טהורה: **וזה גדולה.** לחתה שלשה לטופין בתוך י"א יום טהורה מספירת נקיים ומקרבן אבל לא לחתה שלא יום אחד נריכה לשמור יום כנגד יום כדי כתיב דמה דדרשינן [ע"ש][ולא] ממחק ולד וזבה גדולה כתיב לכתיב בהטוח קרא ימים רבים ואם משך קשויה יותר מאחד עשר יום שנכנסה לימים ארחויים לנדה טמאה: **ימי זוב ולי ימי זוב טומאתה וגו'.** ומייתיי נפקא לן זבה קטנה בזיבלי מכילתין [עג.] בשמעתא בתריתא: **קשיא לפרוייהו.** לחמרי זבה גדולה וקטנה הוא דמטהר ולא אבל אם יתריך אחריהן טמא: **בימי זיבה.** למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: **יש מקשה.** שהיא רואה: **ק"ו יום.** לטופין: **ואין זבה עולה בהן.** ולא שהתה מקשה כל ק"ו יום: **כילד לחתה ג' נלה עם.** נלה עם נדתה הריא[ג] י"ל ימים שלאחר נדתה שהן ימי זיבה ואינה זבה עד שתראה בהן ג' לטופין ואם לאחה שנים בסוף כשתראה למחר הוי פחה של נדותה ואינו מצטרף לה לזיבה אלא תחלת נדה הוא וכל שבעה תהיה נדה הרי ט' ימים לטופין ושנים שלאחר הנדה שהן מן י"ג של ימי זוב וכל כמה דלא מזיל ג' בימי זיבה לא הוי זבה הרי יולדת בזוב אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושתים בתחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי אין זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים איני והא אמר שמואל אין אשה מתעברת ויולדת [ב] אלא למאתים ושבעים ואחד יום או למאתים ושבעים ושנים יום [ו]או למאתים ושבעים ושלשה הוא דאמר כחסידים הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו משמשין מטותיהן אלא ברביעי בשבת שלא יבואו נשותיהן לידי

**להיות** בהן זבה גדולה. [ד] רמ"י פירש לעפוקי י' וי"ל דאינה לטוה להתחיל בהן זבה גדולה וכ"ח פירש לעפוקי יום לאחון ויום שני של י"ל דאינה לטוה עדיין להיות זבה גדולה אם לא תראה יום ג': **מאי** דעתיך משום נפלים. תימה דבללו נפלים מצינן לאחכוחי יותר מק"נ כגון [ו] יהודה וחזקיה ואחר הולד האמי תפסור שמונים לנקבה ושבעה ימים לנדה ושני ימים לאחרי כן וי"ל דלא שכיח ות"ת והלא בלא קולי מפסחת כל ימיה שלא תהא זבה כגון שהפילה לאחר פ' לנקבה וז' לנדה וג' ימים לאחר נדה ושבלמה בסמוך גבי ים רואה ק' ימים אינה למימר דאחד ולד מיירי אי נמי בבן קיימא אבל הכא מיירי בנפלים מדקאמר אין קולי ויש לומר

דלא מיירי ביולדת בלא קולי:

**שיפורא גרים.** פירוש שופר שתוקעין בר"ה בקדוש החדש תשיעי של עיבורה ואם תאמר והיכי מוכח דחדש לבנה גרים דילמא חדש תשיעי של אחר ט' חדשים דבחד ולד איירי א"נ היינו האי דפריך מאי קמ"ל דאי חידוש של ק' יום הא משכחת לה אפי' טובא ולר' מאיר משכחת לה כל ימיה כה"ג אלא דר' מאיר לא איירי אלא בלידת קושי: ש"מ קסבר ר' יהודה שיפורא גרים. שופר שתוקעין ב"ד בקידוש החדש דחדש של עיבור הוא לפי חידוש הלבנה ותימה דלמא דיה חדשה דקאמר היינו ל' יום האחרונים שהוא חדש תשיעי לעיבורה וי"ל דא"כ ה"ל למימר דיה חדש אחרון אבל חדשה משמע חדש המבורר דהיינו חדש הלבנה וקאי [ש"מ] אמתני' כמו אברייתא אלא שנקבע בתלמוד אחר הברייתא א"נ משום דברייתא מוכחא דילולת למקוטעין מדקתני אפי' בתחלת תשיעי ילדה ולא מיקרי חדש לענין חדש העיבור כיון דאין בו אלא יום אחד ולא שייך עליה למימר כמתניתין דיה חדשה. ונראה דלר' יהודה דבחדש ראשון של עיבור נמי שיפורא גרים ואם עיברה ביום אחרון של אדר יולדת בתחלת מרחשון כדקתני סוף ח' ותחלת ט' משמ' דמילתא דפסיקא היא דאי אמרת דבניא ח' חדשים הראשוני שלימי א"כ לא משכחת לה דשיפרא דט' גרים אלא א"כ נתעברה בתחלת החדש וא"כ לר' יהודה משכחת לה דאשה יולדת (לח') [לז'] חדשים וב' ימים: והאמר שמואל אין אשה מתעברת כו'. לא הוה מצי למימר דר' יהודה איירי בנפלים מדנקט שמיני ותשיעי ולא נקט שלישי ורביעי:

[ה] [לעיל כמ. וש"נ], [ו] [ס"ז: יומי, ז] [ס"ז כ"ש], [ח] [ס"ב ר"ש], [ט] לף נמנלת זה בפירוש"י שלפנינו, [י] [לעיל כז.].

## תורה אור השלם

1. וְאִשָּׁה כִּי יִזּוֹב זוֹב דָּמָהּ יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת נִדָּתָהּ אוֹ כִי תָזוֹב עַל נִדָּתָהּ כָּל יְמֵי זוֹב טֻמְאָתָהּ כִּימֵי נִדָּתָהּ תִּהְיֶה טְמֵאָה הִוא: ויקרא טו כה

## הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה עד מרבעי:

## גליון הש"ס

גמ' או למאתים ושבעים ושלשה. בגיטלמי פ' המולן לף לו ובע"ז ועי' ביפה מלמה סס: תוס' ד"ה שיפורא וכו' דלא קי"ל כרבה תוספאה. ע' לעיל מ ע"ל תוס' ד"ה נלה:

## הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' תמא שאול משמיס לרב המנ. ב"ב כ: בסה"ד ד' קמט ע"ד לף ידעתי מי הוא ולפענ"ד ל"ל תמא שאול משמיה דרבי. ועי' פסחים דף לד ע"ל לתמא שאול גבול של בית רבי היה: ב] שם תלה למתמיס וכו'. ב"ב עי' תוספת שור:

## מוסף רש"י

לפתיחת הקבר. כרמס, בלא דם. דס לידה (לעיל כא.).

## תום' הרא"ש

הראויין להיות בהן זבה גדולה. פר"ח לאפוקי עשירי וי"א דאין ראויין להתחיל בהן זבה גדולה א"נ לאפוקי יום ראשון ויום שני של י"א דאין ראויין להיות בהן זבה גדולה ולשון ראוין משמע כפירושו: **מאי** דעתייכו משום נפלים וכו'. ותימה בלא נפלים נמי משכחת לה (נמי) יותר מק"נ ימים כגון יהודה וחזקיה שנשתהו ג' חדשים זה אחר זה וי"ל מילתא דלא שכיח הוא א"נ כשנתעברה תאומים לא קא מיירי: **יש** רואה ק' יום. ותימה כל ימיה משכחת לה דאחר שמונים של נקבה הפילה נקבה אחרת וי"ל דבחד ולד איירי א"נ היינו האי דפריך מאי קמ"ל דאי חידוש של ק' יום הא משכחת לה אפי' טובא ולר' מאיר משכחת לה כל ימיה כה"ג אלא דר' מאיר לא איירי אלא בלידת קושי: ש"מ קסבר ר' יהודה שיפורא גרים. שופר שתוקעין ב"ד בקידוש החדש דחדש של עיבור הוא לפי חידוש הלבנה ותימה דלמא דיה חדשה דקאמר היינו ל' יום האחרונים שהוא חדש תשיעי לעיבורה וי"ל דא"כ ה"ל למימר דיה חדש אחרון אבל חדשה משמע חדש המבורר דהיינו חדש הלבנה וקאי [ש"מ] אמתני' כמו אברייתא אלא שנקבע בתלמוד אחר הברייתא א"נ משום דברייתא מוכחא דילולת למקוטעין מדקתני אפי' בתחלת תשיעי ילדה ולא מיקרי חדש לענין חדש העיבור כיון דאין בו אלא יום אחד ולא שייך עליה למימר כמתניתין דיה חדשה. ונראה דלר' יהודה דבחדש ראשון של עיבור נמי שיפורא גרים ואם עיברה ביום אחרון של אדר יולדת בתחלת מרחשון כדקתני סוף ח' ותחלת ט' משמ' דמילתא דפסיקא היא דאי אמרת דבניא ח' חדשים הראשוני שלימי א"כ לא משכחת לה דשיפרא דט' גרים אלא א"כ נתעברה בתחלת החדש וא"כ לר' יהודה משכחת לה דאשה יולדת (לח') [לז'] חדשים וב' ימים: והאמר שמואל אין אשה מתעברת כו'. לא הוה מצי למימר דר' יהודה איירי בנפלים מדנקט שמיני ותשיעי ולא נקט שלישי ורביעי:

נז א ער. במ"מ פ"ז מהל' מיסורי בימה הל"ח:
נח ב מיי' שם הל"ב ועי' במ"מ:
נט ג מיי' שם הל"ח:



א אפי' ימים הראויין לספירת סתירת זבה תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר ארבעים וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב אדא בר אהבה אלא ללוי קשיא אמר לך לוי מי קתני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה לישנא אחרינא אמרי א"ר לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה גדולה מ"ט [ד]דמה ימים רבים כתיב [א] אבא שאול משמיה דרב אמר אפילו ימים הראויין להיות בהן זבה קטנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר אפי' ארבעים וחמשים יום קשיא לתרוייהו מי קתני טהורה בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה טהורה תניא היה ר"מ אומר יש מקשה ק"נ יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה וחמשים שהולד מטהר ושמונים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה אמרו לו א"כ יש מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה בהן אמר להן מאי דעתייכו משום [ב]אין קושי לנפלים ת"ר [ג]יש רואה מאה יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ושמונים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה מאי קמ"ל לאפוקי ממ"ד [ה]אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם: ר' יהודה אומר משום רבי טרפון דיה חדשה ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה שנים בסוף שמיני ואחד בתחלת תשיעי ואפילו בתחלת תשיעי ילדה הרי זו יולדת בזוב אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושתים בתחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי ילדה אין זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים איני והא אמר שמואל אין אשה מתעברת ויולדת [ב] אלא למאתים ושבעים ואחד יום או למאתים ושבעים ושנים יום [ו]או למאתים ושבעים ושלשה הוא דאמר כחסידים הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו משמשין מטותיהן אלא ברביעי בשבת שלא יבואו נשותיהן לידי יומים קשתה בחלש ט' ילא ולאי שיפורא גריש ונרחה לנרני יהודה שיפורא לט' חלשים גריש ואם נתעברה בסוף החלש יולדת בתחלת תשיעי לאי בעינן שמונה הרחצויים שלמים ג"כ כי נתעברה בסוף החלש שיפורא לט' הוה ליה עשירי ג"כ נתעברה בתחלת החלש: והא

(דף פו.) בפולטת שכבת זרע ביום השלישי בפרק ר' עקיבא. תלמוד לומר לא ילדה למקוטעין: [הוא]. שמואל לאמר כחסידים: